

ИСТИНСКИЯТ СВЯТ

“Истинският свят е това, което ще създадем”

Свят! Кратка дума, която побира толкова много в себе си: свят – като света на отделния човек; свят – като необятната Вселена; свят – като светлина и живот. Но какво означава истински свят? Такъв ли е светът, в който живеем? Най-лесно бихте могли да получите отговор на този въпрос, ако се огледате около вас. Природата, сградите, отношенията между хората ... Всичко, което ще видите, е такова, каквото са го направили тези, живели преди нас. Свят, изпълнен с проблеми, дошли от миналото - войни и кръвопролития, ожесточени борби за власт и надмощие... Така е създаден светът, в който живеем в момента. Едва ли проблемите на миналото могат да бъдат решени, но те не трябва да заплашват настоящето и още повече бъдещето, просто трябва да бъдат изучени, за да не се повтарят старите грешки.

Днешният свят ще бъде променен – рано или късно, промяната е неизбежна. Но въпросът, който всички ние трябва да си зададем, е към по-добро ли ще ни отведе, или към по-лошо? От какво, или по-точно, от кого зависи това? От нас самите, разбира се! Та кой друг може да промени света, в който живеем, ако не ние?! И само от нас зависи в коя посока ще поемем.

Както преди хилядолетия юдейският народ е избрал промяната - свободата пред робството, и тръгнал да търси Обетованата земя. Мечтаели за нея, но онази, която най-сетне получили, не била мечтаната. В началото е трябвало да избират между комарите и камъните. Имали са две езера, но едното вече било мъртво, а другото умирало. Имали са известна река, но в нея “имало повече слава, отколкото вода”. След създаването на Израел казвали, че в Близкия Изток има два вида държави – такива, в които има нефт, и такива, в които има „свети места”. Тяхната била свята, защото в нея нямало абсолютно нищо освен пустиня и скали. Нямали са никого. Били са сами. Не са имали брат по религия, сестра по език, съсед по история или друг близък, който да им подаде ръка. Но те не се отказали, не се отказали от бляна си за Ханаан - Обетованата земя, която те сами трябвало да създадат, а не да разчитат на обещания. Така те я направили такава, каквато е днес, направили я истинска.

Те предпочели пътя на усиления труд и неуморната работа. Търпели лични лишения за благото на народа си, защото осъзнавали, че то е по-важно. Докато извървявали този неравен път, от челата им непрестанно се стичала пот. Те буквално се борили за оцеляването си!

Може би се питате, защо са избрали този тежък път, изпълнен с препятствия, които, може да се каже, са изпитвали тяхната вяра и упоритост? Направили са го, за да „сздадат от нищото – почти всичко” и да осигурят едно по-добро бъдеще на следващите поколения - на своите деца, внуци и правнуци.

Младите трябва да гледат напред, не трябва да живеят в миналото, защото в миналото няма надежда. По-добре да мечтаят, отколкото да помнят. И то да мечтаят за големи неща, защото колкото по-големи са мечтите им, толкова повече ще постигнат, както казва един от „бащите” на съвременната еврейска държава - Шимон Перес.

Израел отдавна е поел по пътя на прогреса. По пътя на промяната и превръщането на мечтите в реалност. Всички ние също трябва да изберем този път. Трябва да се насочим колкото се може по-нависоко, за да изкачим високи върхове. Да, няма да ни бъде лесно, ще се наложи да положим огромни усилия. Някои хора може да бъдат песимисти, че няма да успеем, но аз бих им отговорил: Историята е оптимистична. Оптимистите и песимистите умират по един и същ начин, така че е по-

добре да сме щастливи оптимисти, отколкото нещастни песимисти. Изберете щастието! Така ще се научим да бъдем трудолюбиви и усърдни. И когато изкачим тези върхове, няма да спираме. Напротив, точно обратното. Трябва да се насочим към още по-високи върхове. Защото ако не се стараем да се развиваме и да откриваме нови хоризонти, все някога пропастта зад нас ще ни погълне. Ще попитате, защо пропасть? Защото в пропастта има тъмнина, която ни заобикаля, пречи на сетивата ни - не знаем нито къде се намираме, нито как да се измъкнем. Там царува мракът - мракът, който отнема човешката ни същност, превръща ни в немислещи и инертни същества. И сякаш някаква невидима сила ни привлича и завлича все по-надълбоко - там, откъдето няма измъкване! Затова трябва да направим всичко възможно да сме колкото се може по-надалеч. Не трябва да се задоволяваме с това да седим близо до ръба на пропастта, защото всеки момент земята, на която сме стъпили и мислим за стабилна, може да се срути под краката ни. За да не се случи това е нужно аз, ти, той, тя - всички ние да се обединим и да създадем един свят, в който истинското няма да се измерва само с това, доколко може да бъде възприето чрез сетивата ни, а ще се измерва с други измерители – с постижения не само в нови технологии, но и в нов морал. Свят, в който цветът на кожата, религията, социалното положение, външният вид няма да имат никакво значение. Важни ще са човешкият характер, човешките дела, отношенията между хората. Единствено и само те трябва да са истински.

Тази тежка задача се пада на нашето поколение, което обаче сякаш е затворено в „матрица”, която замъглява погледа. Замъглява преценката за истинското и фалшивото. А това прави младите хора лесни за манипулиране. Прави ги кукли, чиито конци биват дърпани от невидими кукловоди. За да се отърват от тези манипулатори, младите трябва да погледнат отвъд “призмата на матрицата” - да не гледат само повърхността на нещата, а да навлязат дълбоко в същността. И когато го направят и погледът и съзнанието им се изчистят, не е нужно да търсят съвършенството. Нужно е да осъзнаят една простичка истина - че истинска стойност има онова, което създаваме сами. Да, то няма да е идеално, но не се и налага. Може да звучи изтъркано, но важното е, че ще сме вложили нещо от себе си - дори да е малко, ако е истинско, това го прави безценно.

Проблемът е в това, че повечето от моите връстници нямат желание за промяна. Тези, на които „матрицата” дава удобства и спокойствие, стават все повече и повече. Всеки се интересува само от себе си, не го е грижа за другите. Гледа той да е добре и не мисли за общото благо. Липсват ни хора като Левски и Ботев, като Джузепе Гарибалди, като носителя на Нобелова награда за мир Шимон Перес. Ако имаше повече като тях... Ах, само ако имаше... Не са ни нужни много. Достатъчен е само един, един, който да поведе другите след себе си, да “зарази” всеки с желание да върши добрини, да подтикне всеки към човеколюбие, да вдъхне стремеж за толерантност и справедливост. Да накара всеки да копнее за промяна - тази така жадувана промяна!

Но какво правим за нея? Не много, бих казал. Ето например политиката – младото поколение презира политиците. Те казват: политиката е корумпирана, тя не е за нас. Младите са честни, те искат честна политика – нека вървят и правят честна политика. Но точно в това е проблемът. Стигаме само до думите, само до желанията. Време е да започнем да действваме, да започнем да се борим за мечтите си! Тогава ще настъпи промяната.

И след време, ако погледнем към миналото, а мечтите ни са повече от постигнатото, това значи, че все още сме млади, че все още има какво да направим. А ако е обратното – стари сме. Такъв е и Шимон Перес – млад по душа, но и мъдър като старец. Не знам успял ли е да сбъдне всичките си мечти, но със сигурност сбъднатите

са повече. Той е направил каквото може, направил е, каквото е нужно - за своя народ и за човечеството.

А сега е наш ред!

Мартин Михалев – XI е клас
Професионална гимназия по
механоелектротехника и електроника
гр.Бургас